

Kunst ja haridus.

Sõnavõttus on kavas peatuda kunstiharidust iseloomustavate kvantitatiivsete näitajate arengutel alates 1990-te aastate algusest (õppurite ning õppekavade ja koolide arv), mis kahtlemata omavad mõju ka kunsti ja selle ümber toimuva kvaliteedile. Kas suurem või peaaegu piiramatute võimaluste pakkumine tekitab suuremat nõudlust ja nõudlikkust ja kui, siis mille järele?

Ühest küljest ollakse valmis avama aina uusi õppekavasid ning võitlema viimase hingetõmbeni seniste säilitamise eest, kuid miks siis peab Mari-Liis Lill pildile vaadates nentima, et: „... ka kõige humanitaarsemas valdkonnas, ka kunstialadel ja teatris puutuvad need kunagised lapsed kokku suhtumisega, et ole õnnelik, et sa siin oled, ole õnnelik, et sa üldse midagi teha saad, kui sulle ei meeldi, mine ära, järjekord ukse taga on pikk.----- Ja nad lähevadki, aga erinevalt teatrikoolidest ei toimu Eesti riigis inimeste ületootmist, järjekord ukse taga ei ole kuigi pikk.“

Kes peaks otsustama, millal tekib nn ületootmine ja kas kunstide valdkonnas on see tekkinud? Oleme seda kuulnud arhitektuuri, teatrit, maalikunsti jne puudutavalt. Kas riik peaks jõulisemalt sekkuma ja noorte valikuid ja õppimisvõimalusi rangemalt suunama? Tehtud töö kvaliteedi ja otstarbekuse hindamisel peaks haridusbürokratide kõrval olema suurema kaaluga asjaomaste erialaliitude ja asjatundjate hääl.

Aastal 1993 oli kunstide õppesuunal üliõpilasi 1201, aastaks 2010 oli jõutud olukorda, kus kauneid kunste tudeerib 3971 isikut. Humanitaaria õppesuunal on vastavad näitajad samadel aastatel 1981 ning 5499 üliõpilast. Keskmiselt on kogu üliõpilaste arv kasvanud sama ajaga veidi rohkem kui kaks korda.

Mart Laidmets